

EL WANDU

DES LLOFRIU

—Encara més polvos, Lluïsa!
—Al, filla, sort en tenim nosaltres dels polvos.

RUFASTA VUELVE

Nuestro querido director, don Eleuterio Rufasta, el repórter más grande de Reus, París y Londres, estará pronto entre nosotros.

Así nos lo anuncia en una carta que acabamos de recibir por mediación de la embajada de Andorra en Castelldefels. Dice así:

«Amigos torrefactos de EL DIA BOLICO»: Pronto estaré con vosotros si Dios me ayuda y me mandáis pasta. Esto aquí está muy fornicado y Lenin dicen que tiene mala pieza en el telar.

Aquí en Arkángel, hemos tenido una huelga de recaderos, porque no querían decirse ordinarios y por eso no he podido mandaros la corresponden-

cia correspondiente a un correspondiente que corresponde a vuestra justa correspondencia.

¿Sabéis cuáles son los comerciantes que más amoinan? Los vendedores de sardinas en escabeche, que siempre os dan la lata.

¿Tienen maestros los vehículos?

Ya lo creo. Los oficiales del juzgado que instruyen diligencias.

¿Cuál es el haba más luminosa? La batería.

¿Y la región más valiente de Cataluña? La Costa Brava.

Avisad que yo llegaré a Barcelona el lunes que viene a entrada de oscuro. Traed pendones y fanalitos.

Rufasta.

SOLICITUD DE UN PERMISO

Un admirador de nuestro incommensurable director, señor Rufasta, ha solicitado permiso para realizar en honor suyo una manifestación callejera y unipersonal, que piensa celebrar paseándose solito de 2 a 3 de la tarde por la Rambla del Centro.

Se ha concedido el permiso.

SIN EL DEBIDO RESPETO.

De «El Día Gráfico»:

«Madame Curie, primera mujer académica en Francia. — Reina gran regocijo entre las feministas francesas.

De los 119 miembros — titulares y socios de la Academia de Medicina — asistieron 80 a la sesión del 10 del corriente, en la que debía procederse a la elección del nuevo académico.

Todos los candidatos, al saber que

madame Curie se presentaba, retiraron su candidatura, siendo elegida la eminente química por setenta y cuatro votos contra quince papeletas en blanco y una nula.

Sea enhorabuena.

119 miembros para una sola mujer. ¡Si lo sabe la Chelito!

LAS INFORMACIONES SENSACIONALES DE «EL DIA BETICO»

Para muestra basta un... botones

Lector: Hemos querido servirte una información nueva de trinca y de esas que hacen caer de espaldas. Si después de leerla no te tumbas y aprietas cuanto puedas tu parte posterior contra el suelo, peor para tí. Tu honor peligra caro lector.

Hecha esta intorducción, vayamos con la otra como diría aquel insigne periodista que inmortalizó aquel famoso «guarda cantón» puesto «allí» por «mano» indocta.

Es el caso que hace algún tiempo, fué nombrado para formar parte del alto personal de un organismo que da muchos banquetes y muchas brevas, un señor a quien le asignaron 25,000 pafias anuales, auto y botones.

Nuestro hombre estaba encantado del sueldo, del auto y sobre todo del botones. Porque era un botones sin

car que se desvivía por dar gusto a su superior jerárquico, siguiendo aquella máxima filosófica que dice que de los que están debajo será la gloria futura. Se veía que había tomado... aprecio al alto empleado, y se lo demostraba delante y detrás. Todo iba — aquí la frase viene que ni pintiparada — viento en popa.

Pero ¡ay! que un día los pícaros celos de un rival lo descubrieron todo.

Conferenciaban en un lujoso despacho protector y protegido, cuando se abrió la puerta y... ¡horror! Los clásicos catalanes nandulescos lo dirían mejor que nosotros:

**I allí, sobre d'un bagul,
amb aquell xicot taul
tota la gent el vegé.**

Y allí fué Sarriá, digo, allí fué Troya. Hubo gritos, escandalazo, expulsión y no sabemos cuantas cosas más. Y los graves señores del Comité pusieron como final este comentario:

—Y pensar que éste era un miembro de la casa!

El Florero Andaluz.

HUELGA

Se han declarado en huelga los empleados de la Caja de Ahorros de Palantordera, por un asunto de orden moral, pues dicen que han de estar todo el día admitiendo imposiciones.

No se sabe que haya intervenido la Junta de Molestias Sociales.

ANUNCIOS

CADA 1.000 PESETAS producen 50 diarias haciéndose concejal. Referencias: Ayuntamiento de Barcelona, Badalona y Rascalobos.

DE 15 A 50 PESETAS diarias ganará honradamente señorita distinguida que hable el francés. Darán razón en casa de la Maña.

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta meravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL.

Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.

Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

- Un llibre de barrila -

Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios

que porta vint fotografies espantants del natural.

Cinc ralets ben aprofitats.

Comandes a la nostra Administració.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOURS

Hem rebut una lletra de meuca. Es una lletra de meuca refinada, de meuca filòsofa, d'una filosofia d'en «Xenius» o del «Gordito». Es una lletra de dona cabal, tan cabal com «La Ben Plantada», escrita en un català tan pur com el d'en Ribera i Rovira. La copiem tal qual, sens canviar-hi punt ni coma. Heu's-la aquí:

«Senyor Director: El nom amb que firmo no és el meu: signo amb un pseudònim perquè no puc exterioritzar la meua ànima de meuca. Sóc filla d'una família de les que es diuen decentes; tinc pares i germans, i aquests, com que tenen idees molt diferents de les meves, es moririen de pena si coneixessin la meua vida íntima.

Tinc el convenciment de que la dona que no és meuca és perquè no pot, perquè és lletga o perquè és molt burra. La meuca és intel·ligent i bona: intel·ligent perquè comprèn que lo que deu procurar en aquesta vida és passar els millors ratos possibles, sens fer mal a ningú; maca, perquè sinó, ningú la voldria; i bona, perquè fa gosar als homes fent-los passar els moments més feliços. Per tot lo dit, considero l'estat de meuca com el més perfecte per a la dona.

Ara bé: quines condicions es requereixen per a que a una dona pugui adjudicar-se-li l'honorós tí-

tol de meuca? Una dona per a ésser meuca té forçosament d'haver estat de varis homes, i no n'hi ha prou amb això: cal que hagi estat d'ells en les diverses formes que els formularis amorosos ordenen, que són més nombroses que les xinxes en un hotel amoblat de dues pessetes, o que al menys hagi estat d'un sol home que l'hagi iniciat en totes les modalitats empleiades per a guisar els diversos plats del festí sexual. Si jo sapigués empleiar metàfores, vos els descriuria, però com que sóc una dona un xic estranya que desconeix els termes mitjos, i així com en ma casa i en societat enraono un llenguatge d'allò que se'n diu fi i sens que se m'escapi cap renec i en canvi quan estic en intimitat amb un amic enraono com suposo ho deu fer la carrerista més reventada, faig punt final sobe aquesta qüestió i finiré ma lletra explicant un conte brut que no és un conte brut, sinó l'història verídica d'una de les meves primeres aventures que finí d'un modo tant inesperat com extraordinari. Si acàs el conte fós premiat, li prego que entregui les deu peles al noiet més jove que tinguin a la Redacció i que encara no hagi tastat les delícies de l'amor per a que li trenquin el vel de l'innocència.

* * *

Jo, allavors, era l'amiga d'un vell. Era sentimental i fill de Terrassa. Conscientment jo li feia el salt amb un camiser de la Portaferriça que era una monada de xicot. Semblava una d'aquestes «nines de carn» que venen ara a les bisuterries. El meu vell, encara que fós de Terrassa i fós sentimental, era gelós, terriblement gelós i posava en pràctica tots els procediments per a convèncer-se de la meua fidelitat.

Fins que una nit, quan el meu enamorat i jo estàvem en les postrimeries del festí a Venus, se sentí el soroll d'una clau al pany de la porta. Estàvem descoberts! Com un llamp, saltàrem tots dos del llit, més quin no fou el nostre terror en veure que a pesar de tots els nostres esforços no ens podien bellugar un de damunt de l'altre, i quedàvem enganxats talment com dos gossets! El vell terrasenc, tement quelcom havia inventat una venjança terrible! Com que jo allavors era encara un xic estreta de... criteri i tenia que utilitzar el recurs del lubrificant, havia substituït el contingut del pot de la vaselina pel d'un tubo de syndetikón!

CLOTILDE

Per còpia conforme
EL NOCTAMBUL INDISCRET.

El present del dimoni

Al carrer de Ferràn vivia encara fa pocs anys un advocat petit, lleig i panxut tant conegut pels seus plets com per la seva dona, una xicotassa jove i plena de vida, més provocativa que un dibuix de l'Oxymel i més ardenta que el Vesubi quan s'empipa amb els napolitants.

L'advocat era gelós, gelós com Otel·lo i no deixava sola a la seva dona ni un sol moment que pogués trobar una ocasió per perdre-la.

—Mirin si és gran la preocupació que tinc,—ens confessava una nit a Caçadors,—que no fa gaires matinades, vaig somniar que el dimoni havia vingut a que li defensés un plet. Jo vaig dir-li que quins honoraris em pagaria i ell va respondre'm que si jo li defensava el plet sens cobrar, ell em donaria un anell meravellós que, si no me'l treia mai del dit, la meva dona no m'enganyaria mai. Jo que dic a n'en Banyeta que sí, em poso l'anell i, en aquest moment em desperto al sentir damunt de mes galtes una santa bofetada. I, saben què era? Que jo, en el meu somni, creient posar-me l'anell diabòlic, jo que havia fet era ficar el dit no sé en quin lloc de la meva dona!

TOFILIS

Si ho arriba a sapiguer!

El dia que es va casar en Joanet, estava més content que unes Pasqües. I tenia raó, perquè a més de que els seus pares estaven ben fincats, la noia segons deia tothom, era la més honrada i més maca del poble.

Vingué la nit tant ansiada i encara que quan arribà el moment culminant ja va recordar-se de allò de «Don Jaume el Conqueridor», que diu que va fer-li l'efecte de que tirava una carta en un buç, era tanta la fe que tenia en ella que no sospità de la seva puresa.

—Ara sí que estalviaré diners!—li digué un cop hagueren acabat de donar lliure curs a les seves fogoses expansions.

—Perquè?—demanà ella.

—Perquè com que ara no tinc de pagar per això que hem fet, com abans...

—Ah! Que vos costa diners això, als homes?

—Que si ens costa diners? Ja ho crec! I a vegades molt car.

—Quant, quant?

—Mira, uns cops tres pessetes, altres un duro, altres dos...

Caramba! Si jo ho arribo a sapiguer!

—Què?—va dir en Joanet ja mig esverat.

—Que en Quel de cal Borni ja m'hauria hagut de donar al menys cent unces...

SARROB.

—Com és que portes aquest pit descobert?

—Es que mentres me banyaba m'el treuallaba una sardina.

—Què't sembla em cau bé aquest pijama?
—Ai, senyoreta, quan la veig ja semiotraïtes.

Les prunes meravelloses

◆ Narració Oriental ◆

Començaren els preparatius, s'enllestiren els camells que devien transportar-los i poques jornades després, la caravana sortia d'Alger portant a Mister Asskich i deu o dotze estrangers més que s'hi afegiren; acompanyats de guies i s'internava Africa endins.

Arribada la primera nit de marxa, els expedicionaris acamparen baix unes monumentals palmeres un cop distribuïdes algunes guardies als llocs estratègics, a fi d'evitar qualsevulga sorpresa propia d'aquelles terres.

Quan començà a clarejar el dia, la caravana va posar-se novament en marxa i encara no eren les dotze quan arribà al palau del famós Kadi. Demanat que fou el permís consegüent, que el propietari no posà cap reparo en concedir al conèixer la qualitat dels visitants, aquests penetraren a l'interior d'aquella meravella arquitectònica.

L'ornamentació era d'una riquesa i d'un bon gust extraordinaris. Però lo que més admirà als expedicionaris fou la gran piscina on es banyaven les esclaves. Era tota de marbre amb quatre fonts monumentals que rajaven continuament una aigua tebia i cristallina. Mister Asskich, tot intrigat remarcà, a un àngul de la gran sala on la piscina es trobava, una magnífica porta de cedre amb claus d'or. Fent com aquell que bada, l'anglès va distanciar-se dels seus companys i

s'hi apropà. Amb la punta del peu provà si la porta cedia, més en va. Estava tancada.

L'explorador cridà a un dels guardians del castell i, allargant-li una moneda de vint francs:

— Escolti — preguntà, — que no es pot visitar aquesta estancia?

— Cà, no, senyor! — respongué el guardia. — Això és el quarto de la família.

— Que vol dir?

— Que és la cambra de la favorita.

— I vostè té les claus?

— Sí, senyor.

— I no podríem arreglar-nos?

— De cap manera. Si el Kadi s'enterava em faria penjar immediatament.

Per fi, i mitjansant cent francs més, el guardià es deixà sobornar i convingueren que a l'hora d'entrar-li el berenar, deixaria la porta overta com per inadvertència i que l'anglès s'hi colaria uns minuts més tard.

La combinació pogué posar-se en pràctica sens destorb i a l'hora de la posta del sol, l'afortunat mister Asskich lograva introduir-se a les habitacions de la bella favorita...

Quant l'anglès tingué davant seu aquella encisadora filla de Mahoma restà sorprès i embadalit en un èxtasi contemplatiu. Era la dona més bonica que havia vist en tota la seva vida. De faccions harmonioses, ulls i cabells negres com

l'èban i formes esculturals i càlides, l'odalisca del Kadi era, realment una divinitat. Davant la inesperada aparició de l'europèu, l'esclava estigué a punt de llençar un crit d'esglai, però, comprenent que si cridava es descobriria tot i estaven perduts l'un i l'altre, ofegà la veu dintre sa gola mentre mister Asskich avençava vers ella. Poques paraules canviaren, per por d'ésser sentits, però, als pocs moments, sospirava l'un en braços de l'altre prodigant-se les més tendres caresses i els més apassionats petons.

Mes, ai, que en aquest món la felicitat és sempre de curta duració! Quan pasats els seus transports els dos amants convingueren en separar-se, la porta estava tancada! El pany tancava de cop i sens dubte una ventada havia determinat lo irreparable. L'odalisca, llavors, inventà un mitjà per a salvar a l'anglès: cridar al guardià amb un pretexte qualsevol, mes quan aquest arribava, l'odalisca sentí uns passos que ella coneixia bé; era el Kadi que venia a buscar-la! Què fer? De moment, havia d'amagar

—Però què has fet desgraciat?

a mister Asskich. Sortosament, dintre la cambra de la favorita hi havia un armari bastant gran i allí el feu refugiar, suficientment a temps per a que el Kadi no el descobrís.

Passà una hora, en passaren dues i ningú vingué a alliberar al anglès. Aquest començava a sentir gana. Cercà per l'armari i no trigà en trovar un pot ple de prunes, d'unes prunes confitades que eren sencillament exquisides.

Quasi va menjar-se'n mig pot.

Era ja negra nit quan la porta de l'armari tornà a obrir-se. La favorita del Kadi i el guardià venien a tornar-li la llibertat. Pasats els primers moments d'expansió, la xicota demanà a mister Asskich:

—Deus estar dèbil, oi? tantes hores sense menjar...

—No — feu l'anglès. — He trovat aquí un pot de prunes que m'hi menjat quasi sencer.

—Un pot de prunes, dius? Però, que has fet desgraciat? Si allò no són prunes!

—Dones, que són?

—Són els atributs que tallen als eunucs, que els guardem aquí en conserva!

RIPALDA.

—Cercà per l'armari.

Vida i miracles de Nandu i la Tuies

No tothom qui porta gorra,
és el moço de la tojra.
Ni tothom qui ensenya cama
pot dir-se qu'és una dama.

Amb això, amic llegidor,
ves amb compte amb lo que fas,
que molts cops un tall rodó
et pot fer donar un mal pas.

El posa peçes

A la fàbrica de teixits que els senyors Reco-
lons, Matons i Ferrerons S. en C. tenen instalada
a Sant Martí de Provençals, hi ha un posa peces,
el Ramonet que és un noi la mar d'entramaliat.
Va sempre carregat de llibres verds i postals que

ningú sap d'on dimoni les treu.

L'altre dematí el xicot no es trobava en lloc.
El van cridar, el van buscar, tot fou inútil. De
prompte a una de les teixidores se li van ocórrer
preguntar:

—I, ón és l'Antonieta?

L'Antonieta era una aprenenta de tretze anys

a qui tirava més l'anar a ballar al «Globo» que
la feina. A bon segur que tots dos n'estaven fent
alguna de les seves

Per fi, darrera un teler, els dos delinqüents
foren trovat en una posició no gaire acadèmica.

—I ara, Antonieta, què feies aquí?—li pregun-
tà una de les noies

—Estava aquí que m'ha cridat el Ramonet...

—Però, què hi feies?

—Li ajudava a escórrer la peça...

—Doncs que sigui l'última vegada, perquè
escorren la peça i fent brometes, no fóra
d'extrany que es trenqués algun fil.

TIT-OLA

—Tot això de l'Enstein, sont falornies; per mi de dimensió no més n'hi ha una: la llargada

Proves al "canto"!

El nou meritori de l'Oficina del comerciant en carbons don Pere Masulleres, fou prè dels dependents de la casa per blanc de totes les mofes i brometes que se'ls hi acudien. En Jordi—que així es deia el xicotet—amb la mica de curtedat de gènit que li va produir el trovar-se de sobte entre gent estranya, car era aquella la primera casa en que treballava, havia permès pacientment que se li gastessin quelques brometes els primers dies, i això féu que s'arribés a abusar del seu bon taran-nà; emperò ell, que no deixava d'ésser aixiridot, es cansà aviat d'ésser la víctima de les bromes de tothom i es disposà a demostrar als demés que no eren ells sols els que sabien fer gatzara, proposant-se tornar cop per cop a la primera ocasió que se li presentés.

En efecte: a la tarda, en havent plegat, baixaven tots els dependents per la Rambla de Catalunya, i com en creuar-se amb una xamoseta modista que pujava pel mateix carrer ell li adreçés una amoreta, un dels seus companys del treball, home casat i de reposat aspecte, dit Francesc, que era un dels que més s'havia distingit en fer la

guitza an en Jordi, en veient que aquest no es defensava de les seves brometes un xic barroeres, li digué amb sorna:

—Ja dius cosetes a les dones? Tot això saps fer, ja?

—Sé dir cosetes—respongué l'interpel·lat amb calma, enc que empipat interiorment de no poder fer res sense que se li mofessin,—i fer-les, si la ocasió es presenta. Per què nó?

—Bé, això s'hauria de veure!—seguí en Francesc, volguent fer riure als seus companys a espatlles de l'altre.—No series pas capaç de demostrar-nos-ho això!

—Que no? En la seva mà està el que els hi demostris! Vegi, si nó: em porta a casa de vosté, em deixa una horeta a soles amb la seva senyora i després li van a preguntar a ella si sé acontentar o no a les femelles; s'hi conforma? I si tant m'apreta encara li faig una oferta: que al cap de nou mesos seràn un més a la família.

La rialla general esclatà, en escoltar aquestes paraules, si bé no certament a costa de qui volia en Francesc, que quedà ben mocat i sense ganes de bromejar més amb el nou meritori...

MICK E. LETT

La cupletista. — Per Deu, senyor mestre, no abusis de mi.

El Mestre.—No tinguis por, dona! Això acabarà amb un concert d'aquesta guitarra que tens aquí terra.

—Al, nineta, qu'en faria de coses amb tu!

—Llengua, faries!

Les truites

Els nobles Martí havien llogat una minyona nova. Com era costum en aquella mansió, li digueren que dormiria amb la cambrera, a lo que ella no va fer cap objecció, al contrari, doncs això de dormir amb companyia femenina no la disgustava del tot.

Vingué la primera nit, i la xicota, que era molt espavil·lada, agafà a la cambrera, li començà a explicar un conte que li devia fer molta gràcia, doncs al cap de poca estona, a la cambra on dor-

mien totes dugues no més se sentia un concert de rialles, xiscles, petons i algun que altre sospir...

Aquella nit els senyors havien anat al teatre i al tornar demanaren el seu acostumat resopç.

Les noies es llevaren per a preparar el menjar. Quan ja estava llest i anaven a posar-se a taula, un criat, molt seriós, anuncià:

—Senyors: les truites estan fetes.

Les dugues raspes es varen mirar l'una a l'altra i totes rojes es digueren en to baix:

—Aquest poca-vergonya ens ha espiat!

K. B. Z.

—Cregui, senyora, que la meua satisfacció és molt grossa, cada cop que la veig a vosté.

—Sí, sí, ja ho he notat que la té grossa, però no sabia que d'això se'n digués «satisfacció».

Talls rodons i tallarines

No fa gaires anys, a un café de Gràcia es reunia una penya d'amics que s'anomenava «El Tall rodó». Feien àpats, funcions, organitzaven alguna que altra excursió camperola i passaven les nits i els dies de festa en agradable camaraderia.

Un dia de junta, el vocal segon proposà, per a major esplai dels socis de la penya, que les dones també poguessin ingressar a la societat. La proposta fou presa en consideració i es convocà una junta general extraordinària per a reformar els estatuts en el sentit demanat.

La reunió fou magna. El defensor de la proposta s'aixecà i començà un discurs dient:

—Companys! És necessari acabar d'un cop amb l'absurda i estúpida separació de sexe. Visca la fraternitat universal! Els nostres cors necessiten esplai i les nostres galtes febrores esperen impacients la dolça carícia d'un petó, els nostres braços estan desitjosos de poguer estrènyer amb tota la nostra força el cos d'una noce! enamo-

rada, i les nostres cames ja ens fan figa no més de pensar...

—Prou!... Prou!... Que no segueixi!...—cridaven els altres assembleïstes. Que s'aprovi la proposta per aclamació! Volem grimègia! Volem l'amor lliure!

En celebració de l'acord, els «Talls rodons» se reuniren en fraternal banquet. El xampany anà a vessar i l'endemà, els periòdics publicaven l'anunci següent:

«Joven de 20 años, buena posición, desea relacionarse con señorita joven y agraciada que desee contraer matrimonio. Dirigirse, etc.»

L'anunci fou un èxit espatarrant i a la següent reunió, tots els «Talls rodons» hi acudiren ja amb les seves respectives tallarines. La grimègia que s'armà fou descomunal. Tot seguit se tancaren els llums i començà un concert de xiscles, petons, abraçades, gemecs, sospirs; crits i fins plors després de tot lo qual sobrevingué una quietut gens sospitosa.

Al cap de vint dies, a la reunió dels «Talls rodons» no més hi comparegueren homes sols. L'un feia olor de sàndal, l'altre anava coix, un tercer quan caminava feia uns ais!... com si se li obrís alguna ferida...

Un soci prengué la paraula:

—Companys!—digué.—El voler l'esplai de les sensacions, la nostra ànsia voluptuosa de fruir el gust de maresc de les tallarines, deiciosa petxina per la que tots hem sospirat i sospirarem sempre, ens ha portat an aquest trist estat. Havem de reconèixer que vàrem obrar amb molta lleugeresa. Nosaltres volíem tallarines acabades de pescar i no tallarines podrides!...

Aquí l'orador s'aixugà el front com si li fés mal quelcom.

—El procediment... el procediment,—continua dient,—ha resultat erroni. El voler l'amor lliure és possible, lo que no és possible, ai!...—i tornà a gemegar,—és aguantar-se el mal que ens fan els... ronyons!...

I els «Talls rodons» decidiren quedar-se, com abans, sens tallarines, per por de què, si volien insistir en la seva errònia actitud, potser es quedarien sense sardina, o sense musclos.

BORINOT ROS.

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envii i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiaré un cada número amb la respectable quantitat de "deu peïes" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

—I are! Ni ous no teniu a casa teva?
—No,—respongué la nandulesca raspeta.—No veus qu'els porta els senyor?
I tenia raó. Era el senyor qu'els duia, cada setmana, quan tornava de Vilafranca.

Mick E. Leth.

La precaució

Aquella nit... Oh! Aquella nit, en Ricard fou afortunat en tot. Quasi impensadament, al bell mig del ball es trovà una noïeta menuda i bufona, de cabells rossos com un fil d'or, i posat ingènu i tendrement encisador. Ballaren. Parlaren. A la mitja part anaren al bar, begueren quelcom, i, mentres tant en Ricard anà preparant el terreny... Ella li digué que vivia amb els seus pares, qu'era mecanògrafa, que no tenia cap amic... La conversa anà intimant tant que encara no eren les set del vespre, ja un taxi s'els emportava a Sant Gervasi, deixant-los a la porta d'un luxós i discret hotel amoblats.

Quina criatura! Era tant bonica com ardenta i refinada! En Ricard restà boig. Eren quarts de deu quan el festí amorós acabava. Llavors, la xicota omplènà d'aigua el «tatano hihdràulic», com ne deia un humorista d'aquella mena de guitarra de porcelana, però sense mànecs ni cordes, que hi han a totes les habitacions destinades a la pràctica del culte a Venus, i abans de començar l'abució, hi deixà caurer uns soldadets de plom que tragué del moneder, un «Cupido» de celuloide, una trompeta...

—I are!—feu en Ricard.—Què fas?

—Res, digué la noia. És una precaució. Així, les criatures, veient tantes joguines, surten desseguida.

Peret.

L'imprevisió

Pel carrer de Girona anaven parlant dugues raspes, una de les quals tenia el senyor a fóra. Per aquesta causa, no tenia el rebost amb queviures, i comprava cada dia no més que lo que necessitava per ella.

Aquell jorn, segons explicava a l'altre noia, havia fet curt i no tenia res per sopar. Sa companya, extranyada de tanta imprevisió, li preguntà:

Una endevinalla

No fa gaires setmanes, a una reunió de «gente bien» on es pren tè amb pastes, es fà música dolenta i es parla de les de Gómez i de les de Fernández, a una noia que llegeix EL NANDU DE LLOFRIU d'amagat dels papàs, se li va ocórrer fer contar endevinalles a n'en Quimet, el noi més plaga de la reunió, un ex-estudiant de farmàcia que no ha volgut seguir la carrera i que tan prompte ven ombrel·les pels rellotges de sol, com fà de corredor de paper pintat per a empaperar safareixos.

—A veure, qu'en digui una!—començaren totes.

—Sí, sí! Que té molta gràcia en Quimet!—afegien les altres.

—A veure, doncs—digué en Quimet—si saben dir-me què és una cosa llarga i tiessa que tinc entremig de les cames.

La sofocació fou general.

Una mamà exclamà tota indignada:

—I are, Quimet, sembla mentida!...

Llavors l'interpel·lat, molt seriós:

—La cosa que tinc llarga i tiessa entremig de les cames — digué — és la pota de la taula.

Les xicotes respiraren, la mamà ofesa es calmà, i seguí la broma dient els altres joves endevinalles més o menys pocalotes.

Per fi tocà altre volta el torn a n'en Quimet.

—A veure si saben — va dir — lo que és una cosa llarga i tiessa que tinc entremig de les cames.

—Ah, sí! Ja ho ha dit! — respongueren tres o quatre a chor. És la pota de la taula.

—No, nenes,—interrompé en Quimet.—Es lo que vos-tès s'havien pensat abans!

Mahomed Mai Jhalem.

Conte premià del número passat:

Vesten, Anton

Grimejia Teatral

Hem sentit a dir que al «Pompeya» feien moros. Caram! hem pensat, serà cosa d'anar-ho a veure! Pujem al foier i topem a l'Amaya, que és una xicota a qui li farem un diluvi de petons si no tinguéssim por de massa mullader.

—Què és això dels moros d'aquesta casa?—li preguntem.

—Res, és una peça que es diu «El Gran Sul-tàn», i que de tant que fa riure, el senyor Puig ha hagut de fer aixemplar els urinaris.

—I res més?

—Res mes. Quedi's, que veurà la Guerra.

—Que han posat algun «tutti li mundi» al foier?

—No, vull dir l'Amparito Guerra, aquella noia que balla la «rumba del gonococo» bellugant no més el mugró esquerra.

—No farem res. La consumació val dues pe-les i no estem en «fondos».

A «L'As» continuà aixecant-se les faldilles la Condesita Zoé, que li diuen «la muñeca ingènua».

El senyor Serrano, l'amo de tot del Novelty, Palau de la Barrilla i la Grimejia

Lola Montiel, la cèlebre estrella que quan rep una carta li agrada que li diguin: «Lola Mia...»

En efecte, és una nina, i una nina tan mona que si volgués jugar amb el meu nano em sembla que no trigarien a fer-se molt amics. La «Bella Dorita» cada dia més traviessa. Un dia saltarem a l'escenari per veure si li podem clavar una mossegada.

«Chez Matias», o sigui al «Royal Concert» hi ha la Paquita Sobiet. Ves quin nom! Pot ésser no és el seu, que deia aquell. Qualsevol dia veurem la Bella Lenine o La Trotzkyanita. També hi treballa la Venusina, a qui li comprariem un braçalet d'or si se'l volgués deixar ficar. L'Isabel d'Aragón l'altra nit ens va dir que estava anyorada de quan era dependent d'una casa de plomes estilogràfiques. Diu que les d'ara són més llargues i més groixudes. Bon profit!

El Secretari del Nandu

GRIMEGIA ESTRANGERA

—T'agradaria passar una nit amb aquest anacoreta?

—Em faria l'efecte de que m'ha sortit barbas a les cuixes.

De «Regiment»

—Noia, hi ha el senyor Rafols.

—Així, no caldrà qu'escrigui al marquès. Tenim el mes assegurat.

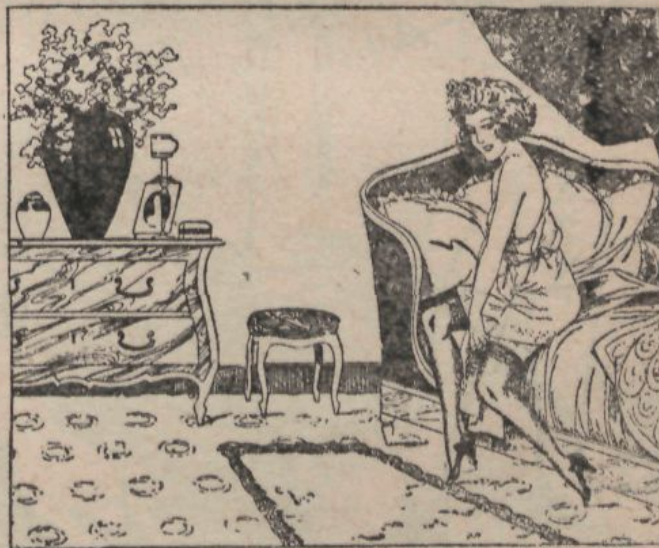
De «La Vie Parisienne»

—Vosté és una mala dona; vosté m'està enganyant amb el meu marit.

—Que sap vosté d'aquestes coses? L'enganyada he sigut jo, que de cap manera he pogut lograr qu'em regali l'auto qu'em va prometre!

De «Le Rue»

—Ja és un compromís, per una noia honrada com jo, dormir cada nit amb el xòfer, o amb el criat. Em sembla que a la fi, m'hauré de casar.

De «Cri-Cri»

Correu secret

Mick E. Lett. Li publicarem — Mestres. Li enquibirem. — Sarrob. Entra en torn de publicació. — Mohamed Mal Jhalem. Lo meteix li diem, salero.. — Peret. Es molt caio i va al número de pet. — Carolina. Seràn publicats. — Oisean. Li tocarem una mica i mirarem de fer-li entrar. — A. Rambaire. Uva, que vol dir raim. — Mian. Anirà — Rafelito i Cia. N'hi publicarem algún, després de retocat una mica. — Motxo. No son prou perfectes per a publicar-los. Pot passar a recollirlos a la

nostra administració. — K. B. Z. Els dibuixos són fluijets. Vagi fent.

TIT HOLA I FIG HASA: Lo dels ous i la figa s'ha remenat tant que està ja més malament que l'expedient Picasso Lo mateix li diem de l'altre conte. Allò de ferlos baixar per un altre és més vell que l'anar de senyora. Envii coses més noves que vosté té condicions. — MICK E. LETH: Lo que ens envia està molt bé i li publicarem. Esperem rebre altres articles. — K. B. Z.: Li publicarem quelcom — CRI-CRI: Va el "Cap de núvol" —

—Ep, Manelet, que ens has posat la taronjada, però
—Perdona, prenda, és que no en tinc, però si vols en

t'has descuidat la palleta.
quatre cops d' m'la te'n faig una.